

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w art. 2 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 40/2003 z dnia 11 marca 2003 r. zakaz umieszczania barwnych folii na szybach pojazdów samochodowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 28 WE i 30 WE oraz art. 11 i 13 porozumienia EOG, w zakresie w jakim zakaz ten stanowi przeszkodę dla wprowadzania do obrotu w Portugalii barwnych folii zgodnie z prawem wyprodukowanych i wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim lub w państwie będącym sygnatariuszem porozumienia EOG,
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przewidziany w art. 2 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 40/2003 z dnia 11 marca 2003 r. zakaz stanowi sprzeczny z art. 28 WE i art. 11 porozumienia EOG środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie, w zakresie w jakim zakaz ten w praktyce stanowi przeszkodę dla wprowadzania do obrotu w Portugalii barwnych folii zgodnie z prawem wyprodukowanych i wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim lub w państwie będącym sygnatariuszem porozumienia EOG. Zakaz ten nie znajduje uzasadnienia na podstawie art. 30 WE ani art. 13 porozumienia EOG.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Labour Court (Irlandia) w dniu 19 czerwca 2006 r. — Impact przeciwko Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

(Sprawa C-268/06)

(2006/C 212/28)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Labour Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Impact

Strona pozwana: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Pytania prejudycjalne

1. Czy rozstrzygając sprawę w pierwszej instancji na podstawie przepisu prawa krajowego czy też rozstrzygając odwołanie

od takiego orzeczenia, Rights Commissioners i Labour Court są zobligowani przez jakąś zasadę prawa wspólnotowego (w szczególności zasadę równoważności i skuteczności) do zastosowania wywierającego bezpośredni skutek przepisu dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾ w okolicznościach gdy:

- nie przyznano Right Commissioner i Labour Court wyrażnej właściwości w tym zakresie na podstawie prawa krajowego państwa członkowskiego, w tym przepisów prawa krajowego transponujących tę dyrektywę,
- jednostki mogą występować do High Court z innymi powództwami wynikającymi z niezastosowania dyrektywy do ich sytuacji osobistej przez pracodawcę i
- jednostki mogą występować do posiadającego właściwość sądu powszechnego z innymi powództwami przeciwko państwu członkowskiemu o odszkodowanie za szkodę poniesioną przez nie w wyniku nie transponowania dyrektywy w terminie przez to państwo członkowskie ?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na **Pytanie 1**,

- (a) Czy klauzula 4.pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez ETUC, UNIC i CEEP załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE jest bezwarunkowa i wystarczająco precyzyjna w swej treści, aby jednostki mogły się na nią powoływać przed sądami krajowymi?
- (b) Czy klauzula 5.pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez ETUC, UNIC i CEEP załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE jest bezwarunkowa i wystarczająco precyzyjna w swej treści aby mogły się na nią powoływać jednostki przed sądami krajowymi?

3. Mając na uwadze odpowiedzi udzielone przez Trybunał na **Pytanie 1** i **Pytanie 2 (b)**, czy klauzula 5.1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez ETUC, UNIC i CEEP załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE pozbawia, działające w charakterze pracodawcy państwo członkowskie, możliwości odnowienia no okres do 8 lat umowy o pracę zawartej na czas określony w okresie, w którym powyższa dyrektywa winna być transponowana i zanim przyjęto w prawie krajowym przepisy ją transponujące, jeśli:

- umowa ta była za każdym razem odnawiana poprzednio na krótsze okresy a pracodawca potrzebuje aby pracownik świadczył pracę przez okres przedłużony.
- odnowienie umowy na okres dłuższy niż uprzedni okres obowiązywania umowy skutkuje obejściem zastosowania z pełną korzyścią dla jednostki klauzuli 5 Porozumienia ramowego, jeśli porozumienie to zostanie transponowane do prawa krajowego, i

- nie istnieją żadne obiektywne powody uzasadniające takie odnowienie niezwiązane ze statusem pracownika jako pracownika zatrudnionego na czas określony.
4. Jeśli odpowiedź udzielona na **Pytanie 1** czy **Pytanie 2** będzie odpowiedzią przeczącą, to czy Rights Commissioner i Labour Court są zobligowani przez jakikolwiek przepis prawa wspólnotowego (w szczególności przez obowiązek dokonywania wykładni prawa krajowego w świetle brzmienia i celu dyrektywy tak, aby został osiągnięty cel, do którego zmierza ta dyrektywa) do tego, aby interpretować przepisy prawa krajowego przyjęte w celu transpozycji dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez ETUC, UNIC i CEEP jako posiadające moc wsteczną do dnia, w którym powyższa dyrektywa winna być transponowana, jeśli:
- Treść przepisu prawa krajowego nie wyklucza wyraźnie takiej wykładni, lecz
 - Zasada prawa krajowego regulująca wykładnię ustaw wyklucza takie stosowanie prawa z mocą wsteczną chyba że istnieje odmienne, wyraźne i niedwuznaczne w tym zakresie zalecenie?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na **Pytanie 1** lub **Pytanie 4**, czy „warunki zatrudnienia”, o których mowa w klauzuli 4 Porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1990/70/WE obejmują warunki umowy o pracę odnoszące się do wynagrodzenia i emerytur ?

(¹) Dz.U. L 175, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-270/06)

(2006/C 212/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk, pełnomocnik, B. Wägenbauer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

1. na podstawie art. 226 akapit pierwszy Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 56 ust. 1 Traktatu WE w ten sposób, iż określone instytucje kredytowe zrzeszone w instytucji centralnej są zmuszone do

utrzymywania rezerw płynności w wysokości określonej stawki procentowej depozytów w ich instytucji centralnej (i odpowiednio na warunkach określonych przez instytucję centralną), a uniemożliwia im się inwestowanie środków płynnych w innych europejskich instytucjach finansowych;

2. obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 56 ust. 1 Traktatu WE zakazane są wszelkie ograniczenia w przepływie kapitału między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Zakaz ten wykracza poza eliminację nierównego traktowania uczestników rynku finansowego ze względu na przynależność państwową i ogólnie obejmuje każde ograniczenie, które zmniejsza atrakcyjność korzystania z tej swobody podstawowej. Według orzecznictwa Trybunału środki państwa członkowskiego stanowią ograniczenie przepływu kapitału, jeżeli ich celem jest powstrzymanie rezydentów od zaciągania pożyczek lub inwestowania w innym państwie członkowskim.

Komisja jest zdania, że przepis austriackiej ustawy federalnej o bankowości, która zobowiązuje określone instytucje kredytowe zrzeszone w instytucji centralnej do utrzymywania pewnej części ich płynnej rezerwy w swej instytucji centralnej, stanowi ograniczenie swobody przepływu kapitału. To ustawowe zobowiązanie uniemożliwia bowiem głównym bankom inwestowanie istotnej części ich środków płynnych w wysokości tego przymusowego depozytu w innych europejskich instytucjach kredytowych i poprzez transgraniczne przelewy tych środków uzyskiwanie wyższych stóp zwrotu w innym państwie członkowskim niż te, które przynajmniej im instytucja centralna.

Przedmiotowego przepisu austriackiej ustawy federalnej o bankowości nie można uzasadnić ani na podstawie przyczyn wyraźnie wymienionych w art. 58 Traktatu WE, ani ze względów ochrony konsumentów bądź innych koniecznych wymogów interesu ogólnego.

Według przekonania Komisji uregulowany ustawowo przymusowy depozyt w instytucji centralnej, o którym mowa, nie jest konieczny dla celów ochrony konsumentów. Po pierwsze, w Austrii już istnieją ustawowe regulacje gwarancji płynności, które mają zastosowanie do wszystkich banków, po drugie są łagodniejsze środki do osiągnięcia wystarczającej płynności, które nie ograniczają lub w mniejszym stopniu ograniczają swobodny przepływ kapitału. Istniejąca regulacja wręcz działa wbrew ochronie konsumentów, ponieważ uniemożliwia głównym bankom inwestowanie płynnych rezerw w interesie swych klientów za granicą i potencjalnie korzystniej. Brak również jakiegokolwiek uzasadnienia tego, iż upadłość pojedynczych głównych banków musi powodować reakcję łańcuchową i szturm na wkłady oszczędnościowe innych głównych banków w sektorze. Ten katastroficzny scenariusz jest nieprzekonujący choćby dlatego, że podobne systemy w innych państwach członkowskich obywają się bez ustawowych depozytów przymusowych i stabilnie funkcjonują od wielu dziesiątek lat, przy czym nie dochodzi tam do seryjnych upadłości banków.